

İsa'nın kanı ve aklanmak (İbraniler 9:11-22)

Tanrı tek olan Tanrı'dır. Dünyadaki insanlar da çeşit çeşit tanrılara tapınıyorlar ama biz tek olan Tanrı'ya tapınıyoruz. Dünyada birçok ilahlar var ama Tanrı gibisi yoktur. İlahın ne bedeni vardır nede kanı vardır. ama Tanrı'nın sadece kanı vardır. Dünya insanlar bunu anlayamazlar. Çünkü imanımız ne insanın aklından nede genel bilgilerden kaynaklanır, tersine Tanrı'nın sözünden kaynaklanır. Yani imanımız Tanrı'dan Kutsal Ruh aracılığıyla geldi (1.Korintililer 12:9). Biz İsa'nın Tanrı'nın varlığın öz görünümünü olduğunu biliyoruz. Bu çağın ilahı insanların zihinlerini kör ettiği için buna inanamazlar (2.Korintililer 4:3-4).

Biz kiliseye kendimizi terbiye etmek için değil sonsuz yaşama kavuşmak için geliyoruz. Ama kiliseye katılan herkes kurtulamaz. Çünkü İsa "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır" (Yuhanna 17:3) dedi. Her ne kadar kiliseye katılanlar olsa da İsa'nın Tanrı'nın varlığın öz görünümünü olduğuna inanmazsa sonsuz yaşam alamaz cehenneme atılmak zorundadır. Gayretle iman yaşantısını sürdürdükten sonra sonsuz yaşamı kazanamazsa boş değil mi? Biz bu dünyada niçin sıkıntı çekerek kendimizi denetliyoruz? Sonsuz yaşam için...Yuhanna 3:16'da "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" dedi. İsa yoksa biz mahvolmak zorunda olduğumuzu Tanrı bildiği için bize İsa'yı verdi.

İnsan niçin mahvolur? Öz günahından dolayıdır. Eylemsel günah, içsel günah ve öz günah olarak ayırt edebiliriz. Benliğin tutkusuna göre hareket ederek işlediği günah eylemsel günah oluyor. Yaratılış 4:7'de 'günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor' dedi. Bu içsel günahından bahsetmektedir. Bebekler bile annesinden sevgi almak için kardeşiyle yarışır, kıskanır, kardeşinden nefret ederler. Bunu kimse öğretmedi. İnsanın içgüdüdür. İsa içsel günahın da eylemsel günahla aynı olduğunu vurguladı.

Tanrı insanın sonsuz yaşamasını sağlamak için yaşam soluğunu üfledi ve insan yaşayan varlık oldu. Adem adı bu anlamı taşıyor. 'A' derken Tanrı yada ruh anlamına gelir, 'dam' derken kan yada beden anlamına gelir. Tanrı yaşam soluğunu üfleyince ruhsal varlık oldu. Biz şunu bilmeliyiz. Meleklerin insanların karakteri var, Baba, Oğul, Kutsal Ruh'un karakteri var. Yani bilgi, duygu, iradesi vardır. Ama normalde ruh derken bir karakter değildir. Mesela İsa "Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır" (Yuhanna 6:63) dedi.

Tanrı 'sonsuz yaşayabilsin' diye ruh verdi ama insan için mahvolur? Yaratılış

2:17'de "iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün" dedi. İnsanlar bunu okuyunca bedensel ölüm olarak düşünebilir. Ama Adem'in bedeni iyiyle kötüyü bilme ağacından yedikten sonra ölmedi. Tersine Adem'e Kayin, Habil, Şit ve başka çocuklar doğdular.

İnsanın yaşam süresi vardır. Nuh'tan öncekiler bin yıla kadar yaşadılar ama tufandan sonra Tanrı "“İnsanın ömrü yüz yirmi yıl olacak” (Yaratılış 6:3) dediği gibi yaşam süresi azaldı. Beden mutlaka ölür ama sonra yargı vardır (İbraniler 9:27). Beden ölüp toprağa döndükten sonra kim yargılanır? Candır. Sonra can ceza alır. Buna ruhun ölümü denir. Tanrı'nın Adem'e uyardığı bu ruhun ölümüydü. Ruh bir karakter değildir, can karakterdir. İnsan yaşayan varlık olduğu için beden ölsede can ve ruh sonsuza dek kalır. Ruhun ölümü demek cehenneme atılıp sonsuza dek sıkıntı çekmektir. İsa cehennem hakkında "Oradakileri kemiren kurt ölmez, Yakan ateş sönmez" (Markos 9:48) diye söyledi. Cehenneme atılanlar ölmez. Sönmez ateş gölünde sıkıntı çekmelidir. Bedenin ölümüyle her şey bitmiyor. Böylece Adem ve ona bağlı olan insanlığı öldüren günah öz günah oluyor.

Öz günah aslında ne oluyor? Tanrı'nın sözüne inanmamaktır. Aden bahçesinde yılan kadına "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sorduğunda kadın "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz. Ama Tanrı 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi" diye yanıtladı. Ama Tanrı aslında 'iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün' dedi. Bu O'nun buyruğuydu. Tanrı'nın buyruğu sonsuz yaşamdır (Yuhanna 12:50). Buyruğu yerine getirmemek sonsuz yaşamı reddetmesiyle aynıdır.

İblis insanları ayartırken amacı Tanrı'nın sözüne inanmamasını sağlamaktır. Tanrı'nın sözüne inanan Havvanın önünde yılan 'Kesinlikle ölmezsiniz' diye Tanrı'nın sözünü açıkça inkâr etti. Havva Tanrı'nın sözünden yılanın sözüne daha çok inandı ve bu şekilde yoldan saptı. Dünya insanlar eğer Tanrı'nın sözüne inanırsa hemen Tanrı'ya dönecekler. Ama inanmıyorlar ve Tanrı'ya dönmüyorlar. İnsan ahlaksal hatalarından dolayı mahvolmaz. İsa "Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bunun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz" (Yuhanna 15:4) diye söyledi. Kilise asmaya benzer, biz çubuğa benziyoruz. Kiliseden ayrılanlar asmadan ayrılmış çubuk gibi mahvolmak zorundadır. İblis insanın Tanrı'nın sözüne inanmamasını sağlayarak öldürmek istiyor. İblis tarafından kandırılmayalım. Tanrı'nın sözüne inanalım.

Bazı insan kendisi kilisede çok hizmet ettiği için sunuları da çok verdiği için kesinlikle kurtulacağını sanıyor. Ama o aldanmış oluyor. Eylemle kurtulmaz imanla kurtulur. O zaman nasıl inanabiliriz? Romalılar 10:17'de "iman, haberi

duymakla, duymak da Mesih`le ilgili sözün yayılmasıyla olur” dedi. Tanrı’nın sözü yoksa iman da yoktur. ‘İnanıyorum!’ diye bağırırsa iman var diyemeyiz. İsa kimdir? Söz beden olup gelendir. İsa’ya inanmak Tanrı’nın sözüne inanmaktır.

İmana sahip olmak için ilk olarak gereken nedir? Tövbedir. İsa müjdelerken ilk önce tövbeye çağırıldı (Matta 4:17). Tövbe etmezse Tanrı’nın sözünü işitemez. Her ne kadar kilise yaşantısını sürdüren biri olsada tövbe tecrübesi yoksa sadece bir dini adamdır. Vaftiz Yahya da Şeria ırmağında vaftiz verdiği zaman “Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır” (Matta 3:2) dedi. Tövbe olmadan cennete giremez. Rab`bin duasında “Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver” (Matta 6:11) diyor. Yani bu hergün yapılan duaydı. Bu duada da “Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, Sen de bizim suçlarımızı bağışla” (Matta 6:12) der. Yani hıristiyan derken bütün hayat boyunca tövbeyi durdurmaya oluyor.

O zaman tövbe nedir? İsa “Yeryüzünde kimseye `Baba` demeyin” (Matta 23:9) dedi. Tövbe derken yeryüzünde olana baba diyerek bedenine dayanarak yaşadığı o yaşamdan dönmektir. Gerçekten tövbe isteyen vaftiz olmalıdır. Vaftiz kişinin bedeni aracılığıyla tövbeyi tecrübe etmesini sağlar. Başka imanlıları yargılayanlar var. Bu çok tehlikelidir. Çünkü o İsa’nın kanına dayanarak tövbe etti. Ama yinede onu yargılasa bu İsa’nın kanını inkâr etmesine benzer. Acaba kilise üyeleri arasında bir fahişe varsada İsa Mesih içine girdiyse onun günahını hatırlamamak lazım. Tövbe edip vaftiz olarak yeniden doğanlar yeni yaratık olduğunu iyice bilmeliyiz (2.Korintililer 5:17). İsa Luka 13:4-5’da “Şiloah`taki kule üzerlerine yıkılınca ölen o on sekiz kişinin, Yeruşalim`de yaşayan öbür insanların hepsinden daha suçlu olduğunu mu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepimiz böyle mahvolacaksınız” dedi. Tövbe etmezse mahv olur.

Feriseler ve din bilginlerinin doğruluğu kendi canını kurtaramadığını iyice hatırlamamız gerekir. Kendisini doğru sayan kişiyle Kutsal Ruh çalışamaz. Önemli olan Tanrı bizi doğru saymasıdır. ‘Biri içki içmiyor’ diye, ‘başkalarla kavuga etmiyor’ diye Tanrı onu doğru saymaz. Kendi doğruluğuyla kurtuluşa kavuşamaz. Günahından ölmüş olan ruhunu vaftiz aracılığıyla gömerek Tanrı’nın doğruluğuyla birleşmeden kurtuluşu alamaz. Bugün biz “Ben doğrucuyum!” diye cesaretle söyleyebiliriz. Çünkü içimizde İsa’nın kanı vardır.

Biz İsa’nın kanına inananlarız. İsa “fahişeler, Tanrı’nın Egemenliği`ne sizden önce giriyorlar”(Matta 2:31) dedi. Bu ‘fahişe kendisinin günahkâr olduğunu kabul ettiği için kendisinde doğruluk olmadığını kabul ettiği için önce cennete giriyor’ demektir. Kendi doğruluğumuza güvenmeyelim. İsa’nın kan ve doğruluğu ruhumuzda yaşam olmalıdır.

20140706 SEMONE